

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

10 юли 2019 година*

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Регламент (ЕС) № 1215/2012 — Съдебна компетентност по граждански и търговски дела — Изключителна компетентност — Член 24, точки 1 и 5 — Спорове в областта на вещните права върху недвижим имот и в областта на изпълнението на съдебни решения — Производство за публична продажба на недвижим имот — Иск, с който се оспорва разпределението на постъпленията от тази продажба“

По дело C-722/17

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Bezirksgericht Villach (Районен съд Филах, Австрия) с акт от 19 декември 2017 г., постъпил в Съда на 27 декември 2017 г., в рамките на производство по дело

Norbert Reitebauer,

Dolinschek GmbH,

B.T.S. Trendfloor Raumausstattungs-GmbH,

Superunternehmen K. Maschke GmbH,

Klaus Egger,

Architekt DI Klaus Egger Ziviltechniker GmbH

срещу

Enrico Casamassima

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, C. Toader (докладчик), A. Rosas, L. Bay Larsen и M. Safjan, съдии,

генерален адвокат: Е. Танчев,

секретар: D. Dittert, началник отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 януари 2019 г.,

* Език на производството: немски.

като има предвид становищата, представени:

- за N. Reitbauer, Dolinschek GmbH, B.T.S. Trendfloor Raumausstattungs-GmbH, Elektrounternehmen K. Maschke GmbH, K. Egger и Architekt DI Klaus Egger Ziviltechniker GmbH, от G. Götz, Rechtsanwalt,
- за E. Casamassima, от H. Walder, Rechtsanwalt,
- за португалското правителство, от L. Inez Fernandes, M. Figueiredo и P. Lacerda, в качеството на представители,
- за швейцарското правителство, от M. Schöll, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от M. Heller и M. Wilderspin, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 3 април 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 24, точки 1 и 5 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Norbert Reitbauer, Dolinschek GmbH, B.T.S. Trendfloor Raumausstattungs-GmbH, Elektrounternehmen K. Maschke GmbH, г-н Klaus Egger и Architekt DI Klaus Egger Ziviltechniker GmbH (наричани по-нататък заедно „Reitbauer и др.“) и г-н Enrico Casamassima, с местоживееене в Италия, относно иск, с който се оспорва разпределението на постъпленията от публична продажба на недвижими имот в Австрия.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 15, 21 и 34 от Регламент № 1215/2012 гласят следното:

„(15) Правилата за компетентността следва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживееенето на ответника. Винаги следва да е налице компетентност на това основание, освен в няколко ясно определени случаи, когато предметът на спора или автономията на страните обосновава различен свързващ фактор. Местоживееенето на правния субект трябва да се определя автономно, така че общите правила да се направят по-прозрачни и да се избегнат спорове за компетентност.

[...]

(21) В името на хармоничното правораздаване е необходимо да се сведе до минимум възможността да има успоредни производства, както и да се гарантира, че в различни държави членки няма да се произнасят противоречащи си съдебни решения. Следва да

съществува ясен и ефективен механизъм за решаване на висящи дела (*lis pendens*) и свързани с тях производства и за отстраняване на проблемите, които произтичат от национални различия като тези във връзка с определянето на времето, към което едно дело се счита за висящо. За целите на настоящия регламент това време следва да се определи автономно.

[...]

(34) Следва да се гарантира приемственост между Конвенция[та] [от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32)], Регламент (ЕО) № 44/2001 [на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74)] и настоящия регламент и за тази цел следва да се установят преходни разпоредби. Същата нужда от приемственост се прилага и по отношение на тълкуването от Съда на Европейския съюз на Брюкселската конвенция от 1968 г. и на регламентите, които я заменят“.

4 Глава II от посочения регламент е озаглавена „Компетентност“ и включва по-специално раздел 1, „Общи разпоредби“, и раздел 2, „Специална компетентност“. Член 4, параграф 1 е част от посочения раздел 1 и гласи:

„При условията на настоящия регламент, искиове срещу лица, които имат местоживеене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка“.

5 Член 7 от този регламент гласи следното:

„Срещу лице, които има местоживеене в държава членка, могат да бъдат предявявани искиове в друга държава членка:

- 1) а) по дела, свързани с договор — в съдилищата по мястото на изпълнение на въпросното задължение;
- б) за целите на настоящата разпоредба и освен ако не е договорено друго, мястото на изпълнение на въпросното задължение е:
 - в случая на продажба на стоки, мястото в държава членка, където съгласно договора са доставени стоките или е трябвало да бъдат доставени,
 - в случая на предоставяне на услуги, мястото в държава членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени;

[...]“.

6 Съгласно член 24, точки 1 и 5 от същия регламент:

„Следните съдилища на държава членка притежават изключителна компетентност независимо от местоживеенето на страните:

- 1) по дела, които имат за предмет вещни права върху недвижим имот или договор за наем на недвижим имот — съдилищата на държавата членка, в която е разположен имотът.

[...]

- 5) по дела във връзка с изпълнението на съдебни решения — съдилищата на държавата членка, в която съдебното решение е било или трябва да бъде изпълнено“.

Австрийското право

ЕО

- 7 От членове 209—212 от *Exekutionsordnung* (Кодекс за принудително изпълнение, наричан по-нататък „ЕО“) е видно, че разпределението на постъпленията от принудителната продажба на недвижим имот трябва да бъде обсъдено устно. За тази цел кредиторите се поканват да заявят и докажат с документи правата си върху постъпленията от продажбата. В заседанието се проверяват съществуването и редът за предпочтително удовлетворяване на вземанията.
- 8 В рамките на процедурата за разпределяне на постъпленията от принудителната продажба, кредиторите и длъжникът могат да възразят срещу някои вземания съгласно член 213 от ЕО. Оспорени могат да бъдат съществуването, редът за удовлетворяване или размерът на предявено вземане.
- 9 Съгласно член 231, параграф 1 от ЕО съдията се произнася с решение по разпределението относно правните въпроси, повдигнати с възражението. Ако, за да се вземе решение по възражението, трябва да бъдат установени спорни фактически обстоятелства, с решението по разпределението оспорилата страна се приканва да предяви иск, с който да оспори разпределението.
- 10 Съгласно член 232 от ЕО компетентен да се произнесе по иска, с който се оспорва разпределението, е съдът по изпълнението.

AnfO

- 11 Съгласно член 1 от *Anfechtungsordnung* (Кодекс за производството по отменителни искове [„Павлов иск“], наричан по-нататък „AnfO“), целта на Павловия иск е да бъдат обявени за недействителни единствено по отношение на предявилния такъв иск кредитор правните действия, които увреждат имуществото на длъжника. Правото да се предяви такъв иск, е налице, когато не се е стигнало или не би се стигнало до пълно удовлетворяване на кредитора от имуществото на длъжника, а с този иск има изгледи за такова удовлетворяване.
- 12 От членове 2 и 3 от *AnfO* следва, че с Павловия иск могат да се оспорят действия, извършени с намерение за увреждане или за разпиляване на имуществото, а също и при безвъзмездно разпореждане с него.
- 13 Съгласно член 6 от *AnfO* Павловият иск може да бъде предявен дори ако спорното действие е извършено въз основа на изпълнителен титул или при изпълнение на съдебно решение.
- 14 Както следва от член 10 от *ANFO*, Павловият иск може да бъде предявен в рамките на производството за разпределяне на постъпленията от принудителната продажба.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 15 Г-н *Casamassima* и г-жа *C.* са с местоживее в Рим (Италия) и поне до пролетта на 2014 г. живеят във фактическо съпружеско съжителство. През 2010 г. купуват къща във *Филах* (Австрия). В имотния регистър като собственик е вписана само г-жа *C.*

- 16 След това на Reitbauer и др. е възложен ремонт на имота. Тъй като този ремонт не е платен изцяло, Reitbauer и др. предявяват иск за обезщетение на вреди срещу г-жа С. Искането е уважено с поредица съдебни решения, първото от които, неокончателно, е постановено в началото на 2014 г.
- 17 На 7 май 2014 г. г-жа С. признава пред съд в Рим, че има към г-н Casamassima дълг за заем в размер на 349 772,95 EUR, чиито условия на погасяване за пет години били договорени със съдебна спогодба. Освен това, за да обезпечи това вземане, г-жа С. се задължила да учреди ипотека върху имота във Филах.
- 18 С нотариален акт от 13 юни 2014 г., съставен във Виена (Австрия), г-жа С. извършва ново признаване на този дълг. На 18 юни 2014 г. в имотния регистър е вписано вещно обезпечение върху недвижимия имот в полза на г-н Casamassima.
- 19 Първото съдебно решение, постановено в полза на Reitbauer и др. в началото на 2014 г. по предявения иск за обезщетение на вреди, придобива изпълнителна сила едва след вписването на вещното обезпечение в полза на г-н Casamassima, така че обезпеченията на Reitbauer и др. върху имота на г-жа С., произтичащи от изпълняемостта на това съдебно решение, се нареждат след това на г-н Casamassima.
- 20 На 3 септември 2015 г. съдът в Рим удостоверява съдебната спогодба, сключена между г-жа С. и г-н Casamassima като европейско изпълнително основание, в съответствие с разпоредбите на Регламент (ЕО) № 805/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година за въвеждане на европейско изпълнително основание при безспорни вземания (ОВ L 143, 2004 г., стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 3).
- 21 През февруари 2016 г. г-н Casamassima иска от Bezirksgericht Villach (Районен съд Филах, Австрия) запитващата юрисдикция, да постанови принудителна продажба на въпросния недвижим имот. От реда за удовлетворяване на кредиторите, който фигурира в имотния регистър, става ясно, че цената от 280 000 EUR, на която недвижимият имот е възложен през есента на 2016 г., почти изцяло отива у от г-н Casamassima на основание на вписаното в този регистър вещно обезпечение в негова ползва.
- 22 За да избегнат това разпределение на постъпленията от публичната продан, Reitbauer и др. предприемат някои правни действия.
- 23 Така, от една страна, през юни 2016 г. Reitbauer и др. предявяват пред Landesgericht Klagenfurt (Областен съд Клагенфурт, Австрия) Павлов иск срещу г-н Casamassima и г-жа С. С определение, влязло в сила през юли 2017 г., този съд приема, че тъй като местоживеенето на г-н Casamassima и г-жа С. е извън Австрия, той няма международна компетентност, поради което отхвърля иска.
- 24 От друга страна, в съдебното заседание, организирано на 10 май 2017 г. пред запитващата юрисдикция в съответствие с членове 209—212 от ЕО, за разпределяне на постъпленията от публичната продан между различните кредитори, Reitbauer и др. възразяват на основание на член 213 от ЕО срещу разпределението в частта, в която се отнася до г-н Casamassima.
- 25 След това Reitbauer и др. сезират на основание член 232 от ЕО запитващата юрисдикция с иск, с който оспорват разпределението, и в негова подкрепа изтъкват две възражения. Първото възражение е, че решението за разпределяне на постъпленията от публичната продан на г-н Casamassima е неправилно, тъй като неговото вземане било погасено чрез прихващане с обезщетението за вреди, което дължал на г-жа С., поради това че възложил ремонта на Reitbauer и др. без нейното съгласие. Второто възражение, което запитващата юрисдикция

- приравнява на Павлов иск, се отнася до признаването на дълг от 13 юни 2014 г., нотариалният акт за което според Reitbauer и др. бил съставен единствено с цел да се изпревари и осуети възможността те да инициират изпълнително производство върху въпросния недвижим имот.
- 26 За да обосноват международната компетентност на Bezirksgericht Villach (Районен съд Филах) да разгледа такъв иск, Reitbauer и др. се позовават на член 24, точка 5 от Регламент № 1215/2012. Г-н Casamassima обаче повдигна възражение за липса на международна компетентност на този съд, твърдейки, че искът в главното производство по същество е аналогичен на Павлов иск, за който Съдът вече приел в решение от 26 март 1992 г., Reichert и Kockler (C-261/90, EU:C:1992:149), че не попада в обхвата на това правило за изключителна компетентност.
- 27 Запитващата юрисдикция уточнява, че съгласно австрийското право в съдебното заседание, в което се обсъжда разпределението на постъпленията от публичната продажба, в случай че срещу това разпределение постъпи възражение на основание член 213 от ЕО, може да се извърши проверка относно съществуването и реда за предпочитително удовлетворяване на вземанията. Ако, за да се вземе решение по възражението, трябва да бъдат установени спорни фактически обстоятелства, страните се приканват в едномесечен срок да предявен отделен иск, а именно иск, с който да оспорят разпределението.
- 28 Този иск спира изпълнението на решението относно разпределянето в спорната му част.
- 29 Според запитващата юрисдикция искът, с който се оспорва разпределението, дава възможност, по-специално, да се провери действителността на вещното обезпечение, както искат с второто си възражение Reitbauer и др. от тази юрисдикция. Последната е на мнение, че тази възможност придава на иска, с който се оспорва разпределението, характер на Павлов иск.
- 30 Що се отнася до международната компетентност по иск, с който се оспорва разпределението, запитващата юрисдикция иска да установи дали правилата относно компетентността следва да се анализират за иска, преценен общо и абстрактно, или за всяко повдигнато в дадения случай възражение.
- 31 Според същата юрисдикция характеристиките на това производство, взето като цяло, показват тясна връзка със съда по мястото на принудителното изпълнение или по мястото на вещта, върху която е учредено обезпечение.
- 32 Така, що се отнася до правилата за изключителна компетентност в полза на съдилищата на държавата членка по мястото на изпълнението, предвидени в член 24, точка 5 от Регламент № 1215/2012, запитващата юрисдикция изтъква, че според ЕО искът, с който се оспорва разпределянето, попада в задължителната компетентност на съда по изпълнението. Макар да е вярно, че главната цел на иска по член 232 от ЕО не е да се противопостави на изпълнението, тъй като длъжникът вече е загубил собствеността върху недвижимия имот в публичната продажба, на този етап въпросният имот ще бъде заменен с постъпленията от продажбата, така че разпределянето им от съда също би попаднало в обхвата на дейностите на органа по изпълнението.
- 33 Що се отнася до правилата за изключителна компетентност в полза на съдилищата на държавата членка по местонахождението на недвижимия имот, предвидени в член 24, точка 1 от Регламент № 1215/2012, запитващата юрисдикция посочва, че искът, с който се оспорва разпределението, също попада в обхвата на тази разпоредба, понеже такъв иск представлява етап от реализиране на вещното обезпечение, който завършва с разпределяне на постъпленията от продажбата на имуществото, върху което то е учредено.

34 При това положение *Bezirksgericht Villach* (Районен съд Филах) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 24, точка 5 от Регламент № 1215/2012 да се тълкува в смисъл, че в случай на несъгласие с разпределението на постъпленията от принудителната продан предвиденият в член 232 от ЕО иск, с който се оспорва разпределението на тези постъпления, попада в обхвата на тази разпоредба,

включително когато искът на обезпечен кредитор срещу друг обезпечен кредитор:

- а) се основава на възражението, че обезпеченото вземане на последния кредитор по договор за заем вече не съществува поради насрещно вземане на длъжника за обезщетение за вреди;
- б) се основава, както при отменителния иск, освен това на възражението, че учреденото обезпечение на вземането по договора за заем е недействително, защото облагодетелства конкретния кредитор?

2) Трябва ли член 24, точка 1 от Регламент № 1215/2012 да се тълкува в смисъл, че в случай на несъгласие с разпределението на постъпленията от принудителната продан предвиденият в член 232 от [ЕО] иск, с който се оспорва разпределението на тези постъпления, попада в обхвата на тази разпоредба,

включително когато искът на един обезпечен кредитор срещу друг обезпечен кредитор:

- а) се основава на възражението, че обезпеченото вземане на последния кредитор по договор за заем вече не съществува поради насрещно вземане на длъжника за обезщетение за вреди;
- б) се основава, както при отменителния иск, освен това на възражението, че учреденото обезпечение на вземането по договора за заем е недействително, защото облагодетелства конкретния кредитор?“.

По преюдициалните въпроси

35 Със своите два въпроса, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 24, точки 1 и 5 от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкуват в смисъл, че искът, с който кредитор оспорва разпределението на постъпленията от публична продан на недвижим имот, за да се установи, от една страна, че конкурентното вземане е погасено чрез прихващане и от друга страна, че учредяването на вещното обезпечение, гарантиращо изпълнението на последното вземане, е недействително, е от изключителната компетентност на съдилищата на държавата членка, в която е разположен имотът, или на съдилищата по мястото на принудителното изпълнение.

36 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика, доколкото Регламент № 1215/2012 отменя и заменя Регламент № 44/2001, на свой ред заменил Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела, изменена с последващите конвенции за присъединяването на нови държави членки към тази конвенция, направеното от Съда тълкуване на разпоредбите на последните правни актове важи и за Регламент № 1215/2012, когато тези разпоредби могат да се квалифицират като еквивалентни (вж. в този смисъл решения от 31 май 2018 г., *Nothartová*, С-306/17, ЕУ:С:2018:360, т. 18, от 15 ноември 2018 г., *Kuhn*, С-308/17, ЕУ:С:2018:911, т. 31 и от 28 февруари 2019 г., *Gradbeništvo Korana*, С-579/17, ЕУ:С:2019:162, т. 45 и цитираната съдебна практика).

- 37 Системата на общите за Съюза норми за предоставяне на компетентност, предвидени в глава II от Регламент № 1215/2012, се основава на общото правило, установено в член 4, параграф 1, че искове срещу лица, които имат местоживеене в държава членка, се предявяват пред съдилищата на тази държава, независимо от гражданството на страните.
- 38 Единствено като изключение от общото правило за компетентност на съдилищата по местоживеенето на ответника член 24 от Регламент № 1215/2012 предвижда правила за изключителна компетентност, и по-специално при дела относно вещни права върху недвижим имот и изпълнение на съдебни решения. Поради това тези специфични правила за компетентност следва да се тълкуват стриктно.
- 39 От акта за преюдициално запитване е видно, че съгласно съответните норми на ЕО след производство за публична продажба на недвижим имот разпределението на постъпленията от принудителното изпълнение се решава в съдебно заседание, организирано от съда по изпълнението. В този случай, ако срещу правото на кредитор да участва постъпи възражение, съдът ще трябва да извърши проверки, по-специално относно съществуването или реда за предпочитително удовлетворяване на вземанията. Ако за решението по възражението трябва да бъдат установени спорни фактически обстоятелства, страните се приканват да предявят иск, с който да оспорят разпределението.
- 40 В случая в подкрепа на иска, с който оспорват разпределението в главното производство, Reitbauer и др. изтъкват, от една страна, че вземането на г-н Casamassima е погасено чрез прихващане и от друга страна, че учредяването на вещното обезпечение, гарантиращо изпълнението на това вземане, е недействително, като според запитващата юрисдикция последното възражение има характер на Павлов иск.
- 41 Макар да няма съмнение, че анализиран в неговата цялост, искът, с който се оспорва разпределянето, има връзка с производството по принудително изпълнение върху недвижимата вещ, така или иначе, както личи от представените на Съда материали по делото, повдигнатите в рамките на такъв иск възражения могат да бъдат много различни по съдържание, поради което да са с различен правен характер, така че тяхната близост с принудителното изпълнение или с вещните права върху недвижим имот може да варира значително.
- 42 Ето защо, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 35, 38 и 48 от своето заключение, ако за определянето на приложимите за него правила за международна компетентност искът, с който се оспорва разпределянето, бъде анализиран общо, това би противоречало на изискваното — поради техния характер на дерогация — за стриктно тълкуване на правилата за изключителна компетентност, предвидени в член 24, точки 1 и 5 от Регламент № 1215/2012.
- 43 Предвид тези съображения следва да се провери дали, от една страна, член 24, точка 1 от Регламент № 1215/2012 и от друга страна, член 24, точка 5 от същия дават възможност да се определи съдът, компетентен да разгледа съответно всяко от възраженията, направени от Reitbauer и др.

По член 24, точка 1 от Регламент № 1215/2012

- 44 Относно предвидената в член 24, точка 1 от Регламент № 1215/2012 компетентност на съдилищата на държавата, в която е разположен имотът, Съдът неведнъж е постановявал, че тази изключителна компетентност не обхваща всички искове за вещни права върху недвижими имоти, а само тези, които попадат в приложното поле на Регламент № 1215/2012, и едновременно с това са насочени, от една страна, към определяне на площта, състоянието, собствеността и владението на недвижим имот или към установяване на наличието на други

вещни права върху тези имоти и от друга страна, към осигуряване спрямо носителите на тези права на защита, що се отнася до произтичащите от положението им правомощия (решения от 3 април 2014 г., Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, т. 42, от 17 декември 2015 г., Komi и др., C-605/14, EU:C:2015:833, т. 26 и от 16 ноември 2016 г., Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, т. 30).

- 45 При това положение не е достатъчно искът да се отнася до вещно право върху недвижим имот или да има връзка с такъв имот, за да се обоснове компетентността на юрисдикцията на държавата членка, в която се намира недвижият имот. Напротив, искът трябва да се основава на вещно, а не на облигационно право върху недвижим имот (решение от 16 ноември 2016 г., Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, т. 34).
- 46 Що се отнася, на първо място, до възражението, че вземането на г-н Casamassima е погасено чрез прихващане, следва да се отбележи, че с това искане Reitbauer и др. по същество се стремят да оспорят съществуването на вземането, което им е било противопоставено при разпределянето на цената от публична продажба.
- 47 Макар да е вярно, че съществуването на вземането е послужило като основа за учредяване на вещното обезпечение и на последващото изпълнение, искането за прихващане не се основава на вещно право. При това положение въпросът дали вземането на г-н Casamassima към неговата длъжница е погасено чрез прихващане, не е свързан с основанията за предоставяне на изключителна компетентност на съдилищата по местонахождението на имота, а именно необходимостта да се направят проверки, проучвания и експертизи, които да бъдат извършени на място (вж. в този смисъл решение от 17 декември 2015 г., Komi и др., C-605/14, EU:C:2015:833, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 48 По отношение на второто възражение, с което Reitbauer и др. оспорват нотариалния акт за признаване на дълга, съставен между г-н Casamassima и г-жа С. на 13 юни 2014 г., послужил за основание на принудителното изпълнение, и с което искат този акт да бъде обявен за недействителен спрямо тях, трябва да се отбележи, че проверката на такъв довод не изисква преценка на факти или прилагане на правила и практики по местонахождението на имота, които могат да обосноват компетентността на съд на държавата членка, в която се той се намира (решение от 10 януари 1990 г., Reichert и Kockler, C-115/88, EU:C:1990:3, т. 12).
- 49 Всъщност такова възражение, което запитващата юрисдикция приравнява на Павлов иск, намира основанието си в правото на вземане, облигационно право на кредитора спрямо длъжника, и има за цел да защити евентуалното право на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника (решение от 4 октомври 2018 г., Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, т. 40).
- 50 Следователно, както отбелязва и генералният адвокат в точка 58 от своето заключение, въпросът дали условията за такъв иск са изпълнени, не предполага проверки, тясно свързани с местонахождението на имота, което може да обоснове изключителна компетентност на съдилищата на държавата членка, в която се намира този имот.

По член 24, точка 5 от Регламент № 1215/2012

- 51 В самото начало следва да се припомни, че съгласно тази разпоредба по дела във връзка с изпълнението на съдебни решения компетентни са само съдилищата на държавата членка по мястото на изпълнение, независимо от местоживеенето на страните.

- 52 Съгласно практиката на Съда в приложното поле на член 24, точка 5 от Регламент № 1215/2012 попадат исковете, чиято цел е да издействат решение по спор, свързан с прилагането на сила, принуда или мерки за отнемане на движимо или недвижимо имущество, за да се гарантира реалното изпълнение на съдебните решения и актове (вж. в този смисъл решение от 26 март 1992 г., Reichert и Kockler, C-261/90, EU:C:1992:149, т. 28).
- 53 Що се отнася, на първо място, до възражението на Retebauer и др., че вземането на г-н Casamassima е погасено чрез прихващане, следва да се отбележи, че проверката на основателността на такова твърдение е далеч от въпросите, свързани с прилагането на принудителното изпълнение като такова.
- 54 Както следва обаче от практиката на Съда, спецификата на връзката, изисквана от член 16, точка 5 от Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела, изменена с последващите конвенции, свързани с присъединяването на нови държави членки към тази конвенция, чиито разпоредби са възпроизведени в член 24, точка 5 от Регламент № 1215/2012, предполага, че страната не може да се позовава на компетентността, която тази разпоредба предоставя на съдилищата по мястото на изпълнението, за да ги сезира по изключение със спор, по който компетентни са съдилищата на друга държава членка (вж. в този смисъл решение от 4 юли 1985 г., AS-Autoteile Service, 220/84, EU:C:1985:302, т. 17).
- 55 Що се отнася, на второ място, до възражението, което запитващата юрисдикция приравнява на Павлов иск, следва да се отбележи, че с него Reitbauer и др. не оспорват самите действия на органите, отговорни за принудителното изпълнение, така че този иск няма необходимата степен на близост с това изпълнение, за да обоснове прилагането на изключителното правило за компетентност, предвидено в член 24, точка 5 от Регламент № 1215/2012.
- 56 При все това, за да се предоставят на запитващата юрисдикция всички полезни насоки, за да разреши висящия пред нея спор, следва да се провери, както прави генералният адвокат, дали член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012 не дава правно основание за международната компетентност на този съд, що се отнася до Павловия иск.
- 57 Съгласно тази разпоредба по дела, свързани с договор, искове срещу лице, което има местоживеене в държава членка, могат да бъдат предявявани в друга държава членка в съдилищата по мястото на изпълнение на въпросното задължение.
- 58 В това отношение Съдът вече е постановил, че когато Павловият иск е предявен въз основа на право на вземане, възникнало вследствие от поети чрез сключването на договор задължения, делото по този иск попада сред делата, „свързани с договор“, по смисъла на член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012 (решение от 4 октомври 2018 г. Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, т. 44).
- 59 В случая, както Reitbauer и др. и Европейската комисия изтъкват по същество в съдебното заседание, тъй като с второто възражение, което запитващата юрисдикция приравнява на Павлов иск, се иска да се установи, че е недействително спрямо Reitbauer и др. вещното обезпечение, учредено в полза на г-н Casamassima от г-жа С., общата длъжница, с която всеки от кредиторите е договорно обвързан, компетентността на съдилищата по местоживеенето на ответника би могла да бъде допълнена от компетентността, предвидена в член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012.
- 60 Предвид договорния произход на отношенията между кредиторите и г-жа С. тази компетентност отговаря както на изискването за правна сигурност и предвидимост, така и на целта за добро правораздаване.

- 61 Следователно носителите на произтичащо от договор право на вземане могат да предявят Павлов иск пред съда по „мястото на изпълнение на въпросното задължение“, чиято компетентност именно е допусната с член 7, точка 1, буква а) от Регламент № 1215/2012. В случая с второто си възражение Reitbauer и др. защитават своите интереси във връзка с изпълнението на задълженията, произтичащи от договорите за ремонт, сключени с г-жа С. Следователно в съответствие с член 7, точка 1, буква б) от този регламент „мястото на изпълнение на въпросното задължение“ би било мястото, където съгласно тези договори са били предоставени ремонтните услуги, а именно в Австрия.
- 62 С оглед на тези съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че член 24, точки 1 и 5 от Регламент № 1215/2012 трябва да се тълкуват в смисъл, че искът, с който кредитор оспорва разпределението на постъпленията от публична продажба на недвижим имот, за да се установи, от една страна, че конкурентното вземане е погасено чрез прихващане и от друга страна, че учредяването на вещното обезпечение, гарантиращо изпълнението на последното вземане, е недействително, не е от изключителната компетентност на съдилищата на държавата членка, в която е разположен имотът, или на съдилищата по мястото на принудителното изпълнение.

По съдебните разноски

- 63 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 24, точки 1 и 5 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейски парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкуват в смисъл, че искът, с който кредитор оспорва разпределението на постъпленията от публична продажба на недвижим имот, за да се установи, от една страна, че конкурентното вземане е погасено чрез прихващане и от друга страна, че учредяването на вещното обезпечение, гарантиращо изпълнението на последното вземане, е недействително, не е от изключителната компетентност на съдилищата на държавата членка, в която е разположен имотът, или на съдилищата по мястото на принудителното изпълнение.

Подписи